

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **M. M.,** zast. Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2019, č. j. 57 A 44/2018 - 66,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 3. 2018, č. j. MV-146106-4/SO-2015. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatelky a současně jím potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 8. 2015, č. j. OAM-4633-36/DP-2012, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatelky podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců”), o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „*výkonný manažer – účast v právnické osobě*“, neboť stěžovatelka neplní účel, pro který jí byl dlouhodobý pobyt vydán.

[2] Stěžovatelka pobývala na území České republiky od roku 2004. S platností od 28. 8. 2008 do 27. 8. 2010 zde pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného dle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za tehdejším účelem „*výkonný manažer - účast v právnické osobě*“. Dne 11. 8. 2010 podala stěžovatelka u Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno

(dále jen „policie“) žádost o prodloužení doby platnosti uvedeného povolení k dlouhodobému pobytu. Policie nejprve usnesením ze dne 24. 8. 2010, č. j. CBPR-11145/CI-2010-064061, řízení přerušila a poté jej usnesením ze dne 20. 9. 2010, č. j. CPBR-11145/CI-2010-064061, podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavila, neboť nebyl předložen doklad prokazující účel pobytu na území. Proti uvedenému usnesení podala stěžovatelka včasné odvolání. Rozhodnutím odvolacího orgánu (Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců) ze dne 1. 12. 2011, č. j. MV-9422-5/SO-2011, bylo usnesení zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k novému rozhodnutí. Odvolací orgán uvedl, že ve správním spise je založen opis notářského zápisu z valné hromady společnosti SAVA RMZ, s.r.o., podle něhož byla stěžovatelka jmenována jednatelkou této společnosti dne 20. 8. 2010, a dále návrh na zápis této skutečnosti do obchodního rejstříku. Tyto doklady jsou podle odvolacího orgánu přijatelným dokladem o účelu pobytu a inspektorát nesprávně trval na předložení výpisu z obchodního rejstříku. Novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 427/2010 Sb., došlo od 1. 1. 2011 ke změně věcné příslušnosti k předmětnému řízení a namísto Policie České republiky bylo k řízení v prvním stupni příslušné Ministerstvo vnitra, nadřízeným správním orgánem pak Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (žalovaná). Žalovaná tak věc vrátila Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“).

[3] Do spisového materiálu správního orgánu I. stupně byl založen výpis z obchodního rejstříku společnosti SAVA RMZ s.r.o., přičemž stěžovatelka zde nebyla uvedena jako jednatelka či společnice výše uvedené společnosti. Současně byl do spisového materiálu založen také výpis z obchodního rejstříku společnosti VIKOLSPOL s.r.o., v němž stěžovatelka figurovala jako jedna z jednatelů zmíněné společnosti, a to od 1. 6. 2011. Na základě opatření proti nečinnosti vydal správní orgán I. stupně dne 19. 9. 2012 rozhodnutí č. j. OAM-4633-12/DP-2012, kterým žádost stěžovatelky zamítl, neboť přestala splňovat jednu z podmínek pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za někdejším účelem označovaným jako „*výkonný manažer - účast v právnické osobě*“; stěžovatelka nebyla téměř rok zapsána v obchodním rejstříku jako jednatelka společnosti SAVA RMZ, s.r.o. K odvolání stěžovatelky žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 2. 2015, č. j. MV-142893-3/SO-2012, rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc mu vrátila k novému projednání, s tím, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil stav věci.

[4] Správní orgán I. stupně v návaznosti na rozhodnutí žalované opětovně věc projednal. Při posuzování žádosti stěžovatelky postupoval dle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010, podle něhož byly pod účel podnikání zahrnuty pouze činnosti, které byly podnikáním ve smyslu v té době platného § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník. Jestliže stěžovatelka požádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem „*výkonný manažer – účast v právnické osobě*“ jako jednatelka společnosti s ručením omezeným, pak správní orgán posuzuje, zda splňuje podmínky vydání povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, nikoliv za účelem podnikání podle zákona o pobytu cizinců. Současně správní orgán uvedl, že posuzuje žádost stěžovatelky dle právního stavu existujícího před 1. 1. 2011, ovšem rozhoduje na základě skutkového stavu tak, jak byl zjištěn ke dni vydání jeho rozhodnutí. Jinými slovy, správní orgán zkoumal, zda stěžovatelka v současnosti

splňuje podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a to podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců, v jeho znění účinném do 31. 12. 2010. Z veřejného rejstříku správní orgán zjistil, že stěžovatelka není a nikdy nebyla zapsána v tomto rejstříku jako jednatelka společnosti SAVA RMZ s. r. o. a nebyla nikdy touto společností zaregistrována u příslušné správy sociálního zabezpečení k platbám pojistného na sociální zabezpečení. Správní orgán dále v této souvislosti ověřil u notářky JUDr. Marie Matouškové, že k žádosti doložený zápis ze zasedání valné hromady této společnosti ze dne 20. 8. 2010 nebyl falzem, nicméně, jak ověřil u Krajského soudu v Brně, návrh na zápis stěžovatelky, jakož i dalších jednatelů v tento den jmenovaných do funkce, nebyl u tohoto soudu nikdy podán. Jde-li o společnost VIKOLSPOL s.r.o., dle informací obsažených ve veřejném rejstříku, stěžovatelka byla její jednatelkou od 11. 6. 2011 do 27. 3. 2015, kdy byla z této funkce odvolána. Správní orgán tedy ve veřejném rejstříku zjistil, že stěžovatelka po tomto datu nebyla již v žádné obchodní společnosti či družstvu zapsána jako jeho statuární orgán či jeho člen. Není-li stěžovatelka statutárním orgánem obchodní korporace nebo jeho členem, pak nemůže plnit účel dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu označovaný jako „*výkonný manažer - účast v právnické osobě*“, neboť není účastna v žádné právnické osobě. Rozhodnutím ze dne 26. 8. 2015, č. j. OAM-4633-36/DP-2012, tak správní orgán I. stupně žádost stěžovatelky o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítl.

[5] O odvolání stěžovatelky proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 6. 3. 2018, č. j. MV-146106-4/SO-2015. Žalovaná se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně a jeho rozhodnutí potvrdila. Smlouvu o podnájmu bytu a kopii cestovního dokladu stěžovatelky s osvědčením o platnosti dosavadního pobytového oprávnění ve formě vízového/pobytového štítku vydaného v souladu s § 47 zákona o pobytu cizinců, předložené v rámci odvolacího řízení, označila žalovaná za irelevantní.

[6] Proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka žalobu ke krajskému soudu, ve které namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí v celém jeho rozsahu; uvedla, že byla přímo zkrácena na svých právech úkony správních orgánů. K závěru prvoinstančního orgánu, že v době vydání prvoinstančního rozhodnutí neplnila účel pobytu, namítla, že byla dlouhodobě vážně nemocná, prodělala několik operací, léčení a rekonvalescencí, což bylo důvodem, proč nemohla po dlouhou dobu podnikat. Po celou dobu byla stěžovatelka odkázána na péči ze strany své dcery I. M. a druha své dcery R. B., se kterými žila a žije ve společné domácnosti. Z výše uvedených důvodů nebylo ani v možnostech a schopnostech stěžovatelky z území České republiky vycestovat. V současné době není její zdravotní stav stále dobrý, přesto doufá ve zlepšení do takové míry, aby v rámci svých možností a schopností vzhledem ke svým zdravotním omezením mohla alespoň v omezené míře navázat na svou předchozí podnikatelskou činnost. Dle stěžovatelky správní orgány obou stupňů při svém rozhodování nevyšly ze spolehlivě zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu, především se nezabývaly otázkou, z jakého důvodu stěžovatelka neplnila účel dlouhodobého pobytu, zdali nebyla na její straně dána překážka na její vůli nezávislá, pro kterou nebyla schopna plnit účel dlouhodobého pobytu. Zejména s ohledem na délku trvání odvolacího řízení, které trvalo dva a půl roku, měla žalovaná před vydáním

rozhodnutí vyzvat stěžovatelku k aktuálnímu vyjádření se k předmětu řízení a případným změnám skutkového stavu věci.

[7] Stěžovatelka dále namítala, že žalovaná při svém rozhodování postupovala v rozporu se zákonem, když s ohledem na značnou délku odvolacího řízení nezjišťovala a nepřihlédla k případným změnám skutkového stavu v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. K tomu stěžovatelka odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43, a dále zdůraznila, že pobývá na území České republiky oprávněně od roku 2004, žije ve společné domácnosti se svou dcerou, která má na území České republiky povolen trvalý pobyt, a druhem své dcery. Po celou dobu svého pobytu na území České republiky stěžovatelka žila a žije řádným životem, nedostala se do konfliktu se zákonem. Na území České republiky se spolu se svou dcerou integrovala a svoji budoucnost spojuje se svou rodinou s Českou republikou. Stěžovatelka poukázala na znění § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který přímo neobsahuje podmínku zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů spočívající v tom, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení víza s tím, že při posuzování přiměřenosti správní orgán přihlíží zejména k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života, jak je tomu v odst. 2 výše citovaného zákonného ustanovení. Stěžovatelka má však za to, že v souvislosti s § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze v daném případě vykládat výše uvedené ustanovení zcela restriktivním způsobem, aniž by nebyla posuzována přiměřenost dopadu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do práva na soukromý a rodinný život; v tomto směru odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101, a ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 - 86, v nichž NSS připustil, že by určité mimořádné okolnosti mohly vést k výjimce z pravidla, kdy by správní orgán nemusel aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „*zmírňujícího*“ správního uvážení. Takovými mimořádnými okolnostmi by mohla být především skutečnost, že by se správní orgán aplikací právního předpisu dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti. Výše uvedená rozhodnutí rovněž připustila, že takovou situací by mohly být i případy, kdy by hrozil zásah do rodinného života dotčené osoby.

[8] Napadeným rozsudkem krajský soud stěžovatelce nevyhověl a její žalobu zamítl. V posouzení věci krajský soud převzal argumentaci z odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního orgánu a žalované, z jejichž porovnání usoudil, že stěžovatelka v žalobě nijak nerozporovala správnost závěrů o tom, že „*účastnice řízení neplní účel, pro který jí byl dlouhodobý pobyt udělen*“. V této souvislosti krajský soud stěžovatelku upozornil na § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého žaloba kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatelka napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Na základě § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Z citovaných ustanovení vyplývá, že formulovat námitky proti napadenému rozhodnutí, resp. tvrdit skutečnosti prokazující nezákonnost napadeného rozhodnutí leží výhradně na stěžovatelce. Krajský soud konstatoval, že není oprávněn za stěžovatelku dohledávat eventuální důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které sama konkrétním způsobem netvrdí. Chtěla-li být proto stěžovatelka s žalobou úspěšná, bylo její povinností zpochybnit správnost konkrétních závěrů žalované uvedených

v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle krajského soudu, platí-li pak podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, že policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno, a stěžovatelce se v soudním řízení nepodařilo vyvrátit správnost závěru správních orgánů, nelze napadené rozhodnutí považovat za nezákonné.

[9] Skutečnosti tvrzené stěžovatelkou o jejím zdravotním stavu pak krajský soud označil za skutečnosti zcela nové, které stěžovatelka ani náznakem neuplatnila ve správním řízení. Jak stanoví § 75 odst. 1 s. ř. s., při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soudní řízení není pokračováním řízení správního, neboť soud není oprávněn přihlížet ke skutečnostem, které zde nebyly v době vydání napadeného rozhodnutí. K tomu krajský soud doplnil, že se správní orgány neměly ani nemohly „*zabývat otázkou, z jakého důvodu žalobkyně neplnila účel dlouhodobého pobytu*“. Pro aplikaci § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je podstatné, zda cizinec „*plní*“, či „*neplní*“ účel pobytu, nikoli, z „*jakého důvodu jej neplní*“. Skutkový stav ve vztahu k závěru správních orgánů byl zjištěn dostatečně, a to znovu i ke dni vydání rozhodnutí žalované, jak vyplývá z obsahu odůvodnění jejího rozhodnutí.

[10] Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku stěžovatelky, že se správní orgány nesprávně nezabývaly posouzením zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Konstatoval, že na rozdíl od důvodů v § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců taková povinnost stanovena nebyla. Správní orgány tak nebyly povinny ani oprávněny se uvedenou otázkou zabývat.

[11] Rozhodnutí krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Uvedla, že krajský soud dostatečným způsobem nepřezkoumal rozhodnutí správních orgánů, rozsudek přesvědčivým způsobem neodůvodnil a nevypořádal se s námitkami uplatněnými v žalobě. Stěžovatelka zopakovala v podstatě své žalobní námitky stran postupu žalované, která v případě stěžovatelky nerozhodovala v zákonných lhůtách, byla dlouhodobě (dva a půl roku) nečinná a v okamžiku rozhodování žalované byly tedy zákonitě dány pochybnosti o aktuálnosti zjištěného skutkového stavu věci správním orgánem I. stupně. Postup žalované označila za rozporný s ustálenou judikaturou i rozhodovací praxí a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43.

[12] Krajský soud se dle stěžovatelky vůbec nezabýval její námitkou, pokud apelovala na to, že v jejím případě nelze vykládat § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zcela restriktivním způsobem, aniž by nebyla posuzována přiměřenost dopadu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do jejího práva na soukromý a rodinný život. Stěžovatelka opětovně zdůraznila judikaturu Nejvyššího správního soudu, uvedla, že si je vědoma znění § 37 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, nicméně poukázala na to, že v souvislosti s § 37 odst. 1 zákona nelze v daném případě vykládat výše uvedené ustanovení zcela restriktivním způsobem, takové pojetí práva by bylo čistě formalistické a rozporující princip proporcionality práva. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně stejně jako rozhodnutím žalované není zasaženo pouze do soukromého a rodinného života stěžovatelky, ale i její jediné dcery. Obě se již zcela

integrovaly na území České republiky a dohromady tvoří i s partnerem dcery stěžovatelky rodinu trvale usazenou na území České republiky. S ohledem na uvedené má stěžovatelka za to, že jsou na její straně dány natolik mimořádné okolnosti, pro něž by zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo v rozporu s principy materiálního právního státu. Tím, že se krajský soud s výše uvedenou námitkou žádným relevantním způsobem nezabýval a nevypořádal se s ní, trpí jeho rozsudek nepřezkoumatelností.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázala na své rozhodnutí, v němž jsou uvedena konkrétní tvrzení, vyjádření k podané žalobě a následně na napadený rozsudek krajského soudu. Navrhla kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud především podotýká, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí. Již z toho důvodu musí námitky stěžovatelky směřovat právě k tomuto rozhodnutí. Z obsahu kasační stížnosti, která se fakticky překrývá s žalobními námitkami, se podává, že stěžovatelka opakovaně vytýká nedostatky v řízení před správními orgány a nedostatečné odůvodnění jejich rozhodnutí. S těmito námitkami se již zabýval a vypořádal krajský soud. Krajskému soudu fakticky vytýká v obecné rovině, že tak učinil nedostatečně, v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí; současně namítá jeho nezákonnost a vady řízení.

[17] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu rozhodující orgán vyšel a jak o něm uvážil. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (srov. rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí

pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

[18] Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud do odůvodnění napadeného rozsudku fakticky převzal doslovně podstatnou část odůvodnění žalované, s nímž se poté ztotožnil. Tato skutečnost však sama o sobě není důvodem nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, sp. zn. 8 Afs 75/2005, mimo jiné konstatoval: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* Nejvyšší správní soud již několikráte konstatoval, že není vadou, pokud soud v odůvodnění svého rozhodnutí, osvojí-li si hodnocení skutkového a právního stavu věci žalovaným, odkáže pro stručnost na jednotlivé části odůvodnění napadeného správního rozhodnutí; to však pouze za předpokladu, že samotné správní rozhodnutí je přezkoumatelné. To znamená, že odůvodnění správního rozhodnutí obsahuje především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení skutkového stavu, při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2018, sp. zn. 5 Afs 252/2017, ze dne 30. 12. 2018, sp. zn. 5 Afs 60/2017). V projednávané věci rozhodnutí správního orgánu I. stupně, potažmo rozhodnutí žalované vadou nepřezkoumatelnosti netrpí; posouzení správnosti skutkových a právních úvah, na kterých žalovaná své rozhodnutí založila (a tyto soud převzal), je otázkou zákonnosti. Pokud se tedy krajský soud ztotožnil s odůvodněními žalované, jinými slovy, vzal za své rovněž úvahy a hodnocení zjištěného skutkového stavu, právní úvahy žalované včetně její argumentace ohledně nesplnění podmínek pro udělení, resp. prodloužení pobytového oprávnění, nelze jeho rozsudek označit za nepřezkoumatelný. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nic nebránilo zabývat se dále jeho zákonností.

[19] Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být skutečně naplněn (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017. č. j. 7 Azs 86/2017 – 33). Zákon o pobytu cizinců tedy staví do popředí princip plnění uložených povinností cizince – žadatele o pobytový status, přičemž je v pravomoci státu nastavit podmínky, za nichž bude mít cizinec možnost na území České republiky pobývat (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04). Je třeba rovněž zdůraznit, že pokud jde o povolení vydané v případě stěžovatelky za účelem *„výkonný manažer – účast v právnické osobě*“, tato „činnost“ musí být v tomto směru též fakticky vykonávána; zápis v obchodním rejstříku přitom není sám o sobě doložením uskutečňování účelu podnikání; zároveň také nestačí, pokud cizinec pouze usiluje o výkon podnikatelské činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81).

[20] Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou souhlasí, že délka správního řízení byla nepřiměřená a rozhodně ji nelze považovat za adekvátní věci. Je však nutno podotknout, že tato skutečnost, kterou zcela jistě je třeba žalované vytknout, nemá vliv na fakt, že stěžovatelka účel pobytu prokazatelně nesplňovala, neboť, jak bylo zjištěno, v době rozhodování žalované byla její účast v právnické osobě ukončena. Nelze opomíjet, že základním stěžejním a určujícím kriteriem v dané věci je účel pobytu. Ten musí být zachován po celou dobu pobytu, tedy i v době rozhodování o jeho prodloužení. Samotná délka správního řízení tak nemůže ovlivnit závěr o tom, zda stěžovatelka splňovala účel pobytu. Stěžovatelka přitom ani v kasační stížnosti nikterak nenaznačuje, že by tomu tak bylo, neuvedla, že by po datu 27. 3. 2015, tedy poté, co přestala být jednatelkou (resp. byla takto zapsána ve veřejném rejstříku) společnosti VIKOLSPOL s.r.o., do data rozhodnutí žalované vykonávala jakoukoli jinou činnost, kterou by bylo možno pod účel pobytu z hlediska naplnění zákonných podmínek podřadit. Stěžovatelka pouze poukazuje na to, že její zdravotní stav není nadále dobrý, což spíše nasvědčuje tomu, že žádnou činnost naplňující účel povoleného pobytu ani nyní nevykonává.

[21] Pokud stěžovatelka dále argumentuje dopadem na soukromý a rodinný život, nelze jí přisvědčit. Především zcela není na místě její námitka formálního a restriktivního výkladu § 37 odst. 1, resp. odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce byla žádost zamítnuta dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; tedy z důvodu neplnění účelu pobytu. Podmínka, aby důsledky rozhodnutí o zrušení platnosti pobytového oprávnění byly přiměřené důvodu pro zrušení, přičemž při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, je sice výslovně stanovena pro případy zrušení pobytového oprávnění dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nicméně, i když zákon s jejich relevancí nepočítá v § 37 odst. 1, nelze ani v těchto případech pomíjet čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35). Vždy je nutno posuzovat okolnosti konkrétního případu, zde především účel pobytového oprávnění. Pokud stěžovatelka v daném případě prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života.

[22] V daném případě stěžovatelka účel pobytu neplnila, prodloužení jejího pobytového oprávnění pouze z důvodů soukromého a rodinného života by vedlo ke zcela k absurdnímu důsledku. Zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění založené na účelu pobytu – výkonu podnikatelské činnosti - by byly zcela liché, resp. k prodloužení pobytového oprávnění by postačovalo bez dalšího zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí.

[23] Kasační stížnost neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaná, potažmo krajský soud posoudili věc v souladu se zákonem, přitom vycházeli z konstantní judikatury, z jejíhož rámce nikterak nevybočili. Krajský soud se přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi námitkami, které stěžovatelka v žalobě uvedla, a jeho rozsudek z hlediska zákona obstojí.

[24] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalované, které by dle úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady

přesahující její běžnou správní činnost nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu